దిట్టకవి శ్యామలాదేవి

ది ఫైనల్ డయాగ్నసిస్

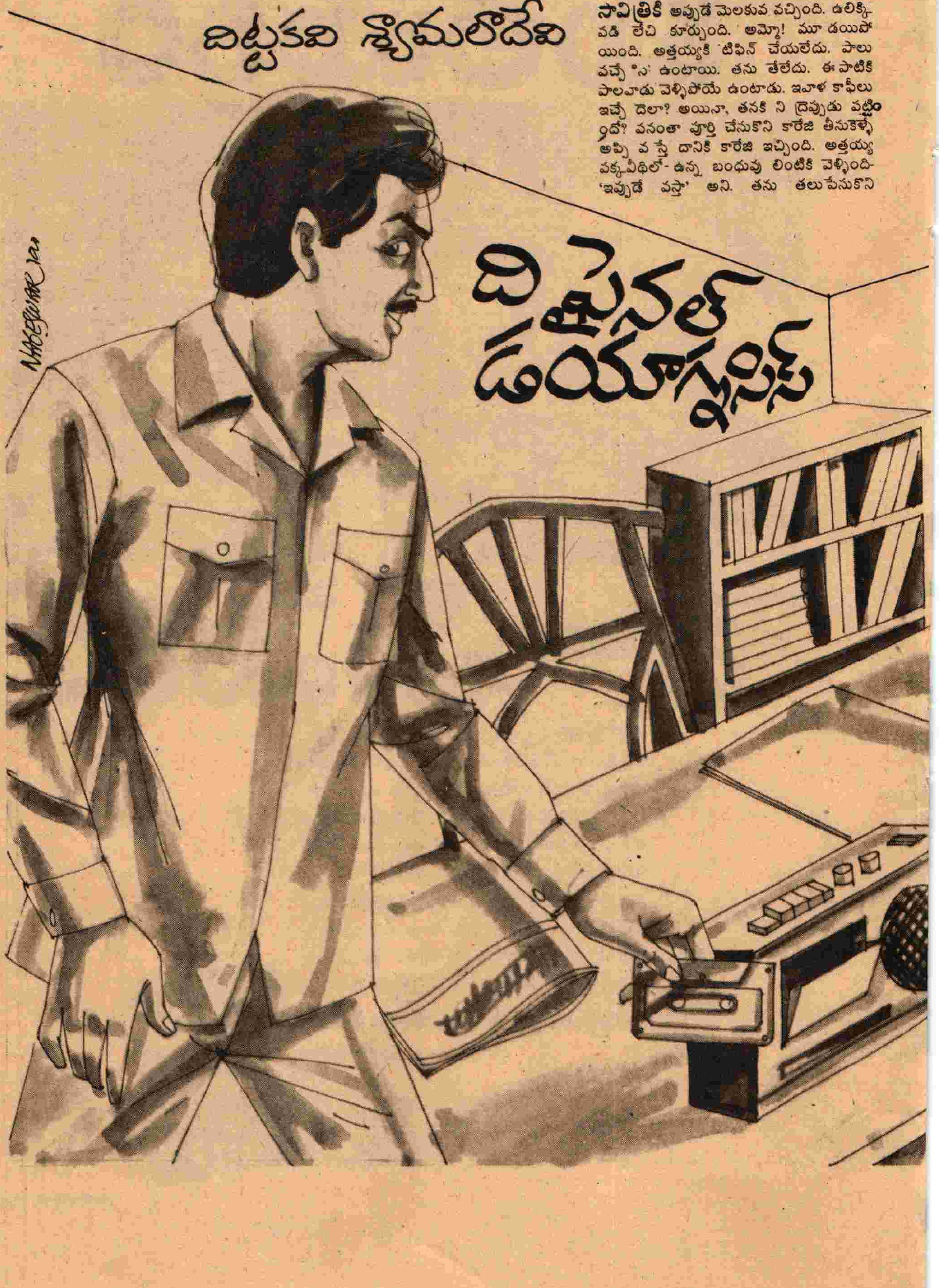

సావిత్రికి అప్పుడే మెలకువ వచ్చింది. ఉలిక్కిపడి లేచి కూర్చుంది. అమ్మో! మూడయిపోయింది. అత్తయ్యకి టిఫిన్ చేయలేదు. పాలు వచ్చే *స: ఉంటాయి. తను తేలేదు. ఈ పాటికి పాలవాడు వెళ్ళిపోయే ఉంటాడు. ఇవాళ కాఫీలు ఇచ్చే దెలా? అయినా, తనకి ని ద్రప్పుడు పట్టిందో? వనంతా పూర్తి చేసుకొని కారేజి తీసుకెళ్ళే అప్పి వ స్తే దానికి కారేజి ఇచ్చింది. అత్తయ్య వక్కవీధిలో- ఉన్న బంధువు లింటికి వెళ్ళింది- 'ఇప్పుడే వస్తా' అని. తను తలుపేసుకొని

మంచంమీద వాలింది. అంతే! అంతవరకే తెలుసు. నిద్రెప్పుడు పట్టిందో! పనిమనిషి వచ్చి వెళ్ళిపోయి ఉంటుంది.

చీర సవరించుకొని లేచి నించుంది సావిత్రి. ఏమిటో ఇల్లంతా గిరగిరా తిరుగుతోంది. అమ్మో భూకంపమేమో! గబగబా బయటికెళ్ళాలి. తొందరగా నడవబోయింది. అడుగు ముందుకు పడలేదు కాని, మనిషి మాత్రం తూలి ముందుకు పడింది. తలుపు తగిలి, పైపెదవి చితికి రక్తం వచ్చింది. ఇది భూకంపం కాదు. తనకే ఏదో జబ్బు వచ్చింది. ఖర్మ-ఏ బి.పి.నో రాలేదు కదా? బి.పి. వస్తే తినేందుకు ఉండదు. అంతా పత్యమే. బి.పి. నేనా లేక ఇంకేదైనా పెద్ద జబ్బా? తనకు రోగమొస్తే చేసేదెవరు? సావిత్రి గుండె దడదడలాడింది. భయంతో వణికిపోయింది. లేచి నిలబడడానికి ప్రయత్నించి, మెల్లగా తలుపు పట్టుకుని నించుంది.

"సావిత్రీ! సావిత్రీ! ఎంత సేపు కొట్టాలి తలుపు. నీ బండనిద్ర పాడుగాను. పగలూ, రాత్రీ ఒకటే నిద్రా?" లక్ష్మీనరసమ్మ గొంతు మూడు వీథులకు వినిపించేంత గట్టిగా ఉంది.

"వస్తున్నా, వస్తున్నా నత్తయ్యా!" తనుకూడా గట్టిగా అరిచాననుకుంది సావిత్రి కాని, గొంతులోని మాట ఆమె చెవులదాకా కూడా రాలేదు. బలవంతాన ఓపిక కూడగట్టుకొని తలుపుతీసి అక్కడే ఉన్న కుర్చీలో కూలబడింది.

"ఏమే, ఏం నిద్దరే? నీ నిద్దర పాడుగాను. ఎంత సేపు బాదినా తలుపు తియ్యవేమిటి? ఇంతకీ దిబ్బరొట్టె వెయ్యమన్నాకదా వేశావా- రోజూ గోధుమరొట్టె తింటె వేడి చేస్తుందని" అంటూ వంటింట్లో గిన్నెలమీద మూతతీసి చూసింది. ఎక్కడా ఏం చేసినట్లుగా లేదు. అన్నీ తోమినవి తోమినట్లుగానే ఉన్నాయి. పోనీ కాఫీ అయినా ఉందా? బీరువాలో పాలుకూడా లేవు. లక్ష్మీనరసమ్మకి కోపం తారస్థాయికి చేరుకుంది. రయ్యిమని యుద్ధాని కొచ్చింది. సావిత్రి ముందు టేబుల్‌మీద తల వాల్చేసి పడుకునుంది. "ఇంకా తీరలేదుటే నీ నిద్దర?" ఆవిడ గొంతు ఖంగుమంది.

జవాబు చెప్పే ఓపిక లేదు. కళ్ళతోనైనా నీరసంగా ఉందని చెప్పాలనుకున్న సావిత్రి కళ్ళుకూడా తెరవలేకపోయింది. లక్ష్మీనరసమ్మ వచ్చి, "ఏమిటే! జ్వరంగా ఉందా?" అంటూ నుదుటిమీద చేయి వేసింది. సావిత్రి నిస్త్రాణగా మెడలు వాల్చేసింది. "అమ్మో, అమ్మో" అంటూ చుట్టుపక్కల వాళ్ళని పిలిచింది. అందరూ తలో సలహా చెప్పారు. ముఖంమీద చల్లటి నీళ్ళు చల్లి, మంచంమీద పడుకోబెట్టి ఫాన్ వేశారు. పక్కింటి వీణ డాక్టర్ అవ్వాలని ఇంటర్‌లో బై.పి.సి. గ్రూపు తీసుకుంది. ఇప్పణ్ణుంచే రోగులని ట్రీట్ చేయడం నేర్చుకోవాలని తహతహ. "గ్లూకోజ్ ఉందా, బామ్మగారూ?" అడిగింది.

తల అడ్డంగా ఊపింది లక్ష్మీనరసమ్మ. సావిత్రిని చూస్తూంటే ఆవిడకి భయంగా ఉంది. ఎంతో చలాకీ అయిన పిల్ల. ఇంటెడు చాకిరీ తనే చేస్తుంది. పనిమనిషిని పెట్టుకోమంటే పెట్టుకోదు. ఎప్పుడూ నవ్వుతూ, ఆడుతూ, పాడుతూ హుషారుగా ఉంటుంది. ఇలా ఎప్పుడూ లేదు. అసలు తలనొప్పి అనడంకూడా తను ఎరుగదు. తనే లోలోపల దిష్టి కొట్టేది... దీని కెంత ఆరోగ్యమో అని! ఇవాళ పాపం తోటకూరకాడలా వేళ్ళాడిపోయిందేమిటో? తండ్రీ భగవంతుడా! ఈ రోజుల్లో ఏవేవో వింత రోగాలొస్తున్నాయట. నా తల్లికి అలా ఏ రోగాలూ రాకుండా కాపాడు, నాయనా, ఏడుకొండలవాడా! సింహాచలం అప్పలకొండా" అంటూ పేరు పేరునా అందరు దేవుళ్ళనీ మొక్కుకోసాగింది.

"ఒరే బాబీ! మూర్తి డాక్టరుగారు ఈ పాటికి ఇంటికి వచ్చే ఉంటారు. సావిత్రి ఆంటీకి బాగాలేదని పిలుచుకురారా" అని పంపించింది ఎదురింటి గంగమ్మగారు.

"డాక్టర్ అంకుల్ అన్నం తింటున్నారు. తిన్న వెంటనే వస్తానన్నారు." బాబీ పగరుస్తూ వచ్చాడు.

"ఈలోగా వేడివేడి కాఫీ పడితే!" ఒక ఇల్లాలు.

సావిత్రి కళ్ళు తెరచి మళ్ళీ నీరసంగా కళ్ళు మూసుకొంది. "అయ్యో, పాలు తేలేదమ్మా బిడ్డ" అంది కళ్ళు ఒత్తుకుంటూ లక్ష్మీనరసమ్మ. ఇంతలోనే ఓ ముగ్గురు-కప్పులతో పాలు తీసుకువచ్చారు. లక్ష్మీనరసమ్మ కృతజ్ఞతగా చూసింది. అయిదు నిముషాలకి, "డాక్టర్ వచ్చారు, తప్పుకోండి." ఎవరో అన్నారు. అంతా అడ్డు తొలిగారు.

డాక్టరు సావిత్రిని పరిశీలించారు. "బి.పి., హార్ట్ బీట్ అంతా నార్మల్। జనరల్ వీక్నెస్. కంప్లీట్ రెస్టు కావాలి" అంటూ బి.కాంప్లెక్స్ ఇంజక్షన్ చేసి గ్లూకోజ్ పట్టించాడు. గంటలో నార్మల్ అయిపోతారు" అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆయన వెళ్ళిపోయిన కాస్సేపటికి స్కూల్ నుంచి బేబి, రాణీ వచ్చారు. "అమ్మా! పడుకున్నావేం ...మాకు టిఫిన్ పెట్టవా?" "ఆకలేస్తోంది, మమ్మీ!" బేబికి నాలుగేళ్ళు, రాణికి ఆరేళ్ళు. అయ్యో పిల్లలకి ఏంచేసి పెట్టలేదని సావిత్రికి కళ్ళవెంట నీళ్ళు వచ్చాయి. ఎందుకో కాళ్ళూ, చేతులూ కూడా కదల్చలేకపోతోంది. ఏదో ప్రమాదకరమైన జబ్బే. నేను కాస్తా చచ్చిపోతే ఈ పిల్లల్ని ఎవరు చూస్తారు? అత్తయ్య పెద్దవారు. వీళ్ళ అల్లరిని క్షణంకూడా భరించలేరు. ఆలోచిస్తూంటే సావిత్రికి చచ్చిపోతానేమో ననిపించింది. ముందు చిన్నగా చుక్కలుగా బయలుదేరిన ఏడుపు గుక్కలుగా మారింది. డొక్కలు ఎగ సెగసి పడ్డాయి. బేబి, రాణికూడా-"అమ్మా! భయం వేస్తోందమ్మా. ఏడవకమ్మా" అంటూ ఏడవసాగారు.

"సావిత్రీ! కాఫీ రెడీయేనా" అంటూ వచ్చిన సురేష్-ఇంట్లో పరిస్థితిని చూసి అవాక్కయిపో

యాడు.

"సావిత్రీ! ఏమిటి. సావిత్రీ. ఏమయింది?" అంటూ కంగారుగా ఆమె పక్కన కూర్చున్నాడు.

సావిత్రి నీరసంగా చూసింది. జవాబు చెప్పలేక.

వంట చేయడానికి వంటింట్లో నానా హైరానా పడుతున్న లక్ష్మీనరసమ్మ పడుతూలేస్తూ వచ్చింది. "ఒరే నాన్నా! కోడల్ని ఆస్పత్రికి తీసుకెళ్ళరా. అది నా కళ్ళముందు తిరగకపోతే ఒక్క క్షణం భరించలేనురా" అంటూ జరిగింది చెప్పింది.

వెంటనే లేచి డాక్టర్ మూర్తి దగ్గరకు వెళ్ళి, సావిత్రి పరిస్థితి గురించి అడిగాడు సురేష్. "ఏం లేదోయ్. సురేష్! కొంచెం వీక్‌నెస్. రెండు రోజుల్లో అదే తగ్గిపోతుంది." ధైర్యం చెప్పాడు డాక్టర్ మూర్తి. "అయితే, డాక్టర్, కె.జి.హెచ్.కి తీసుకెళ్ళమని చంపుతోంది అమ్మ!" వెళ్ళాలా, వద్దా అన్నట్లుగా అన్నాడు సురేష్. మూర్తి పగలబడి నవ్వాడు. "కె.జి.హెచ్. ఎందుకోయ్! రేపొద్దునకల్లా ఆమె మామూలుగా లేస్తారు. అయినా, ఎక్కడ ఈస్టు పాయింట్ కాలనీ, ఎక్కడ కె.జి.హెచ్?

ఈ అవస్థలన్నీ నువ్వు పడలేవు. ఏమైనా అవసరం ఉంటే నేను చెప్పనా? నో ప్రాబ్లమ్." సురేష్ వీపుతట్టి పంపించాడు మూర్తి.

సురేష్‌కి కొంచెం ధైర్యం వచ్చింది. వచ్చి సావిత్రికి కాఫీ తాగించి ఆ కబురూ, ఈ కబురూ చెబుతూ ధైర్యం చెప్పాడు.

మర్నాడు పొద్దున్న సురేష్ లేచేసరికి సావిత్రి వంటింట్లో ఉప్మా చేస్తోంది. కయ్‌మన్నాడు సురేష్. "డాక్టరు రెస్టు తీసుకోమన్లా- నిన్నెంత గొడవ చేశావ్" అంటూ ఈడ్చుకొచ్చి మంచంమీద పడుకోబెట్టాడు.

"కొద్దిగ్గా నీరసంగా ఉన్నా ఒంట్లో బాగానే ఉందండి. నిన్నేదో ఖర్మంచాలక అలా అయింది. పాపం అత్తయ్య ఏమీ చేయలేరు" అంటూ లేవబోయింది. "నోర్మూసుకొని పడుకుంటావా, లేదా" అని గదమాయించి తల్లికి సాయం చేయడానికి వంటింట్లోకి వెళ్ళాడు సురేష్.

సావిత్రి ఆపేక్షగా చూసి నవ్వుకుంది. నిజంగా తనది స్వీట్ హోమ్. భర్త ప్రేమ, పిల్లల ప్రేమే కాకుండా అత్తయ్యకికూడా తనంటే ప్రాణం. పాపం నిన్న ఆవిడెంత తల్లడిల్లిపోయారో అనుకుంది. పిల్లలు ఏమి అడిగినా అన్నీ సురేషే చూశాడు. సావిత్రిని లేవనీయలేదు.

తరువాత అతనిక్కి ఆఫీను పని ఎక్కువయింది. సావిత్రి లేచి పనులు చేసినా వద్దు, వద్దనుకుంటూనే తనకి కావలసినవికూడా ఆమెనే అడగడం మొదలుపెట్టాడు.

సెకండ్ సాటర్ డే పిల్లల స్కూళ్ళకీ, సురేష్ ఆఫీసుకీకూడా సెలవురోజు. ఆ రోజు సినిమా ప్రోగ్రాం పెట్టింది సావిత్రి. బస్టాండుకి వచ్చారు. సావిత్రి సురేష్ చేతిని గట్టిగా పట్టుకుంది. "ఏమండీ! నాకు ఏమిటోగా ఉంది. భయమేస్తోంది. కళ్ళు తిరుగుతున్నాయి" అంది.

సురేష్ చేతిని పట్టుకొన్న ఆమె చేయి చల్లగా, తడితడిగా ఉంది. చెమటలు పడుతున్నాయి. సురేష్ కంగారుపడ్డాడు. ఎండగా ఉంది. ప్రక్కన బడ్డీ కొట్టువాడిని బతిమాలి ఒక బల్లని చెట్టుకింద వేసి సావిత్రిని దానిమీద కూర్చోపెట్టాడు. సావిత్రికి చాలా నీరసంగా ఉంది. ఒంట్లోంచి బలమంతా ఎవరో పిండేసినట్లు నిస్సత్తుగా ఉంది. పడుకున్నాకూడా తెలీనంత బాధగా ఉంది. ప్రపంచం అంతా కటిక చీకటి. గిరగిరా తిరిగిపోతోంది. భగవాన్! నేను చచ్చిపోతున్నాను. నా పిల్లలు, నా భర్త ఏమయిపోతారు? ఏమయిపోతారు? సావిత్రికి స్పృహ తప్పింది. "సావిత్రీ, సావిత్రీ!" గాబరాగా పిలిచాడు సురేష్. సావిత్రి పలకలేదు.

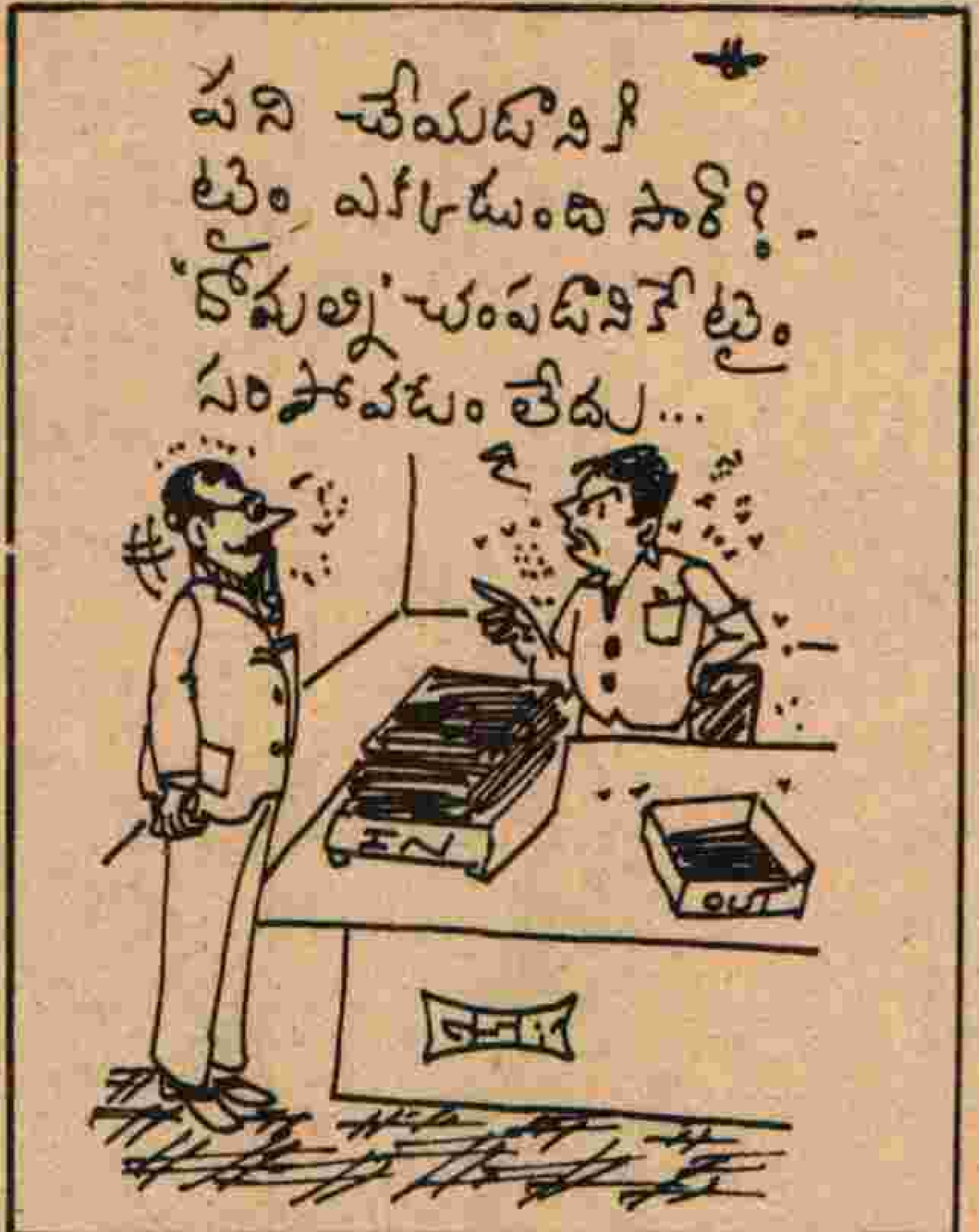

అక్కడ జనం మూగారు. ఎవరో ఆటోలో వెడుతుంటే ఆ ఆటోని ఆపి, అందులో మనుషులని దింపేసి సావిత్రి, సురేష్‌లని ఎక్కించి హాస్పటల్‌కి పంపించారు. డాక్టర్ మూర్తి సావిత్రిని దగ్గరుండి అడ్మిట్ చేయించాడు. మళ్ళీ ఇలా ఎందుకైందబ్బా అని పెదవి కొరుక్కున్నాడు మూర్తి. అయినా, సురేష్‌కి ధైర్యం చెప్పాడు. ఇంటి దగ్గర తల్లి, పిల్లలు తాము సినిమాకు వెళ్ళి ఉంటామనుకుంటారు. సినిమా వదిలే టైమయినా ఇంకా రాలేదేమని కంగారు పడుతుంటారు. ఎలా కబురు చేయడం? డాక్టర్ మూర్తి ఇంటికి వెడుతూ సావిత్రి దగ్గరకు వచ్చాడు. సావిత్రి నీరసంగా కళ్ళు తెరిచింది. ఆ అందమైన కళ్ళనిండా నీళ్ళు. మూర్తికి జాలేసింది. "ఏం భయపడనక్కరలేదు. మీకేం జబ్బులేదని డాక్టర్ పద్మ, చంద్రశేఖర్‌లు చెప్పారు. అయినా, రేపు కొన్ని టెస్టులు చేసి ట్రీట్‌మెంట్ చేస్తారు" అన్నాడు మూర్తి. మూర్తిని సురేష్ తన తల్లికి ఈ సంగతి తెలిపి ధైర్యంగా ఉండమని చెప్పమని బతిమాలాడు. "అయ్యో ఆ మాత్రం చెప్పనా? అసలు ఆవిడకి చెప్పమని నువ్వు నాకు చెప్పాలా? నువ్వు చెప్పకపోయినా నేను చెప్పేవాణ్ణే. నువ్వింతలా చెప్తుంటే చెప్పద్దూ? నాకు భలే కోపం వస్తోంది. ఆఁ! చెప్పుకోవోయ్ చూద్దాం- ఇప్పుడు నేను చెప్పిన చెప్పోపాఖ్యానంలో ఎన్ని చెప్పులున్నాయో? చెప్పుకోగలవో, లేదో? నువ్వు చెప్పలేవని గారంటీగా చెప్పగలను." సరదాగా అంటూ వెళ్ళిపోయాడు డాక్టర్ మూర్తి. అంత విచారంలోనూ సురేష్‌కి నవ్వు వచ్చింది.

సావిత్రికి అన్ని పరీక్షలూ చేశారు. ఎందులోనూ జబ్బులేదు. అన్నీ నార్మల్-నార్మల్-నార్మల్. మరి రెండోసారి కూడా ఎందుకిలా అయ్యింది? మూడోసారి కూడా అవకుండా ఉంటుందా? ఏమీ జబ్బు లేదంటూనే డాక్టర్ పద్మ నాలుగు రకాలూ, డాక్టర్ చంద్రశేఖర్ నాలుగు రకాలూ మందులు రాసిచ్చారు. ఒక నర్సు తేనె తాగమంది. చూడటానికి వచ్చిన సురేష్ ఫ్రెండు -"నా మిసెస్‌కీ ఇలాగే అయ్యింది. ఎండు ద్రాక్ష పెట్టవోయ్" అని సలహా ఇచ్చాడు. మేనమామ వచ్చి నాడి చూసి, "మకరధ్వజమూ , చ్యవన్‌ప్రాశా వాడకపోతే మీ గుమ్మం ముందు నిరాహారంగా సత్యాగ్రహం చేస్తా" అన్నాడు. సురేష్‌కి కళ్ళు తిరిగిపోయాయ్. ఏం వాడాలో తెలీలేదు. సెలవు పెట్టి ఇంట్లో పడుకున్నాడు.

సావిత్రి మర్నాడు లేచి శుభ్రంగా తిరుగుతోంది. తేనె, బత్తాయిలు, ద్రాక్ష... బలం వస్తుందని ఎవరేం చెబితే అది తెచ్చి సావిత్రి నోటిలో కూరుతున్నాడు సురేష్. "ఇన్ని మింగలేక చచ్చిపోతున్నాను. వాంతి వచ్చేలా ఉందండీ" అంది సావిత్రి.

"వాంతి వస్తే వాంతి చేసుకో. స్టెమ్టిల్ మాత్ర వేసుకుందువుగాని. అంతేకాని, మళ్ళీ మొన్నటిలాగా అయితే నేను తట్టుకోలేను" అన్నాడు సురేష్.

"నా మాట విని నగం బలం వచ్చే పదార్థాలు మీరు కూడా తినండి. నాకంటే మీరే నీరసంగా ఉన్నారు." కిలకిలా నవ్వింది. "అమ్మో పిట్ట కూత పట్టిందే" "ఊఁ పట్టదా మరి?" సావిత్రితో మాట్లాడుతూనే ఉన్నా, సురేష్ మనసులో రోజులు లెక్కపెట్టుకుంటూనే ఉన్నాడు. సావిత్రి మొదట పడిపోయిన నాటికీ, రెండో రోజుకీ మధ్య ఆరు రోజులుంది. రెండోసారి అలా అయ్యి ఇవ్వాళ్టికి ఆరు రోజులు. అమ్మో! మళ్ళీ, ఇవాళ అలా అవదుగదా? సావిత్రిమీదే కళ్ళని కట్టేసుకున్నాడు సురేష్. రాత్రయ్యింది-గుండెలమీది నుంచి పెద్ద బరువు తీసేసినట్టుగా ఫీలయి ప్రశాంతంగా నిద్రపోయాడు.

రెండు రోజుల తర్వాత సురేష్ ఆఫీసులో ఉండగా ఫోన్ వచ్చింది-"సావిత్రి పడిపోయింది" అని. అతని గుండె ఆశ్చర్యపోయింది. మళ్ళీ హాస్పటల్‌లో జాయిన్ చేశాడు. డాక్టర్లకి ఈ కేసు అంతుపట్టలేదు. వ్యాధి లేదు. దేనికని మందు వెయ్యాలి? వాళ్ళు డిస్కస్ చేసుకుంటుంటే సావిత్రికి అనిపించింది-ఇది కాన్సరేమో? కాన్సర్ దొంగ వ్యాధిట. అసలు రోగమేమిటో తెలుసుకునేసరికే అది మందులకు లొంగనంతగా ముదిరిపోతుందిట. మళ్ళీ సావిత్రి రెండు రోజులకే లేచినా, కాన్సర్ భూతం ప్రతి క్షణం కళ్ళెదుటే కనిపిస్తోంది. చలాకీగా తిరగలేకపోతోంది. తిన్నది వంటపట్టడం లేదు. కళ్ళు లోతుకు పోయాయి. మనిషి సగానికి పైగా క్షీణించిపోయింది. ఇక సావిత్రిని రక్షించుకోవటానికి సురేష్ చెయ్యనిది ఏదీ మిగలలేదు.

కేరళ నుంచి నెల కోసారి వచ్చే ఆయుర్వేదం డాక్టర్లకి చూపించాడు. వాళ్ళు రాసిన మందులను వందలకు వందలు పెట్టి కొన్నాడు. హోమియోలో ప్రసిద్ధ వైద్యుడున్నాడంటే నాగపూర్ తీసికెళ్ళాడు. ఆ మందులన్నీ సావిత్రి మింగలేకపోతోంది. ఒక రోజు ఉన్నట్టుండి సురేష్‌కి ఒక ఆలోచన వచ్చింది. "సావిత్రీ! నువ్వెరినన్నా ప్రేమించావా!" అని అడిగాడు.

ఉలిక్కిపడింది సావిత్రి. "ఎందుకలా అడుగుతున్నారు?"

"ప్రేమ విఫలమైతే కూడా ఇలా వ్యాధి వస్తుందట."

"అలా అని ఎవరు చెప్పారు?"

"డాక్టర్లు!"

"ఏ డాక్టర్లు?"

"సెక్రియాట్రిస్టు-నిన్న మనం వెళ్ళిన డాక్టర్ శ్రీనాథ్ సెక్రియాట్రిస్ట్. అతనే మెల్లగా ఇలా అడగమన్నాడు" అన్నాడు.

సావిత్రి నవ్వింది-గలగలా నవ్వింది. "నిజమే. నేను ప్రేమిస్తున్నాను. ఎవర్ని-సురేష్ అనేవాడిని!"

అలా అడిగినందుకు సురేష్ సిగ్గుపడుతూ వెళ్ళిపోయాడు.

సావిత్రి మనిషి సాయం లేకుండా లేవలేకపోతోంది. దగ్గర దగ్గర మంచం పట్టింది. ఆ రోజు సురేష్-"ఒక గొప్ప డాక్టర్-చేత్తో తీసినట్టు నీ జబ్బు నయం చేస్తాడు. మా బాస్ నిన్నక్కడికి తప్పకుండా తీసుకువెళ్ళమని మరీమరీ చెప్పాడు, రా." కొంచెం హుషారుగా చెప్పి బయటకు వెళ్ళి టాక్సీ తీసుకొచ్చాడు.

సావిత్రి మారు మాట్లాడకుండా అతనితో వెళ్ళింది. ఇంచుమించుగా ఎత్తుకుని తీసుకెళ్ళిన ట్టే తీసుకెళ్ళాడు. హాస్పటల్‌లోకి వెడుతూ సావిత్రి డాక్టర్ నేమ్ బోర్డు చూసింది- 'డాక్టర్ దేవ్, హిప్నటిస్ట్' అని ఉంది-సావిత్రికి కొంచెం భయం వేసింది. హిప్నటిస్టుల మనసు పొరల్లో ఉన్నవన్నీ చెప్పిస్తారుట. అయినా, తనకేం రహస్యా లున్నాయ్! భయపడటానికి కూడా ఓపిక లేని సావిత్రి టేబిల్‌మీద త్వరగానే ట్రాన్స్‌లోకి వెళ్ళిపోయింది. డాక్టర్ ప్రశ్నలనీ, సమధానాలనీ టేప్‌రికార్డర్‌లో టేప్ చేశాడు.

"అయామ్ సారీ, మిష్టర్! నేను పేషంట్ల రహస్యాలను చెప్పకూడదు కానీ, మీ మిసెస్ ఒకతన్ని గాఢంగా ప్రేమించింది. అతను లేకుండా బ్రతకలేదు. అతనికోసం దిగులుతో ప్రాణాలమీదికి తెచ్చుకుంది. ఇది వ్యాధి కాదు... మనోవ్యాధి. అందులోనూ లాస్ట్ స్టేజెస్ వచ్చేస్తోంది" అన్నాడు.

"డాక్టర్! ప్లీజ్ వివరాలు చెప్పండి. నా సావిత్రి ప్రేమించిన అతను ఎక్కడున్నా తీసుకవస్తాను, డాక్టర్... అతని కాళ్ళ మీద పడి బతిమాలుతాను. నా సావిత్రి ప్రాణాలతో ఉంటే అంతే చాలు. ఆమె ఎక్కడున్నా నాకు సంతోషమే. ఆమెకీ, అతనికీ దగ్గరుండీ మేరేజ్ చేస్తాను, డాక్టర్! వివరాలు చెప్పండి." ఆత్రుతగా అడిగాడు సురేష్.

"సారీ సురేష్! ఇది నా వృత్తి ధర్మం. రహస్యం కాపాడాలి. ఆమె చాలా వీక్‌గా ఉంది. క్లియర్‌గా చెప్పటంలేదు. నేను మీకేం హెల్ప్ చేయలేను" అంటూ డాక్టర్ ఇంకో రూమ్‌లోకి వెళ్ళిపోయాడు.

సావిత్రి రూమ్‌లోకి వెళ్ళాడు సురేష్. సావిత్రికి మెలకువ వచ్చినా ఇంకో పదిహేను నిమిషా లాగి తీసుకువెళ్ళమన్నాడు డాక్టర్. సురేష్ డాక్టర్ ఏం చేస్తున్నాడో చూశాడు. ఆయన ఎవరితోనో మాట్లాడుతున్నాడు. టేప్ రికార్డర్‌లోంచి కేసెట్ ఇంకా తీయలేదు. సురేష్ గబుక్కున ఆ కేసెట్‌ని తీసి జేబులో వేసుకున్నాడు. సావిత్రిని బలవంతాన తీసుకువచ్చేసి ఎదురుగా ఆగి ఉన్న ఆటోలో ఎక్కించేశాడు. అతనికి చెమటలు పట్టేశాయి....తను....తను దొంగతనం చేశాడు....అవును, చేశాడు. తన సావిత్రిని రక్షించుకోవటం కోసం ఇంకా ఏమయినా కూడా చేస్తాడు. సావిత్రి తన ప్రాణం, తన సర్వస్వం. ఆమె కోసం ఏమయి

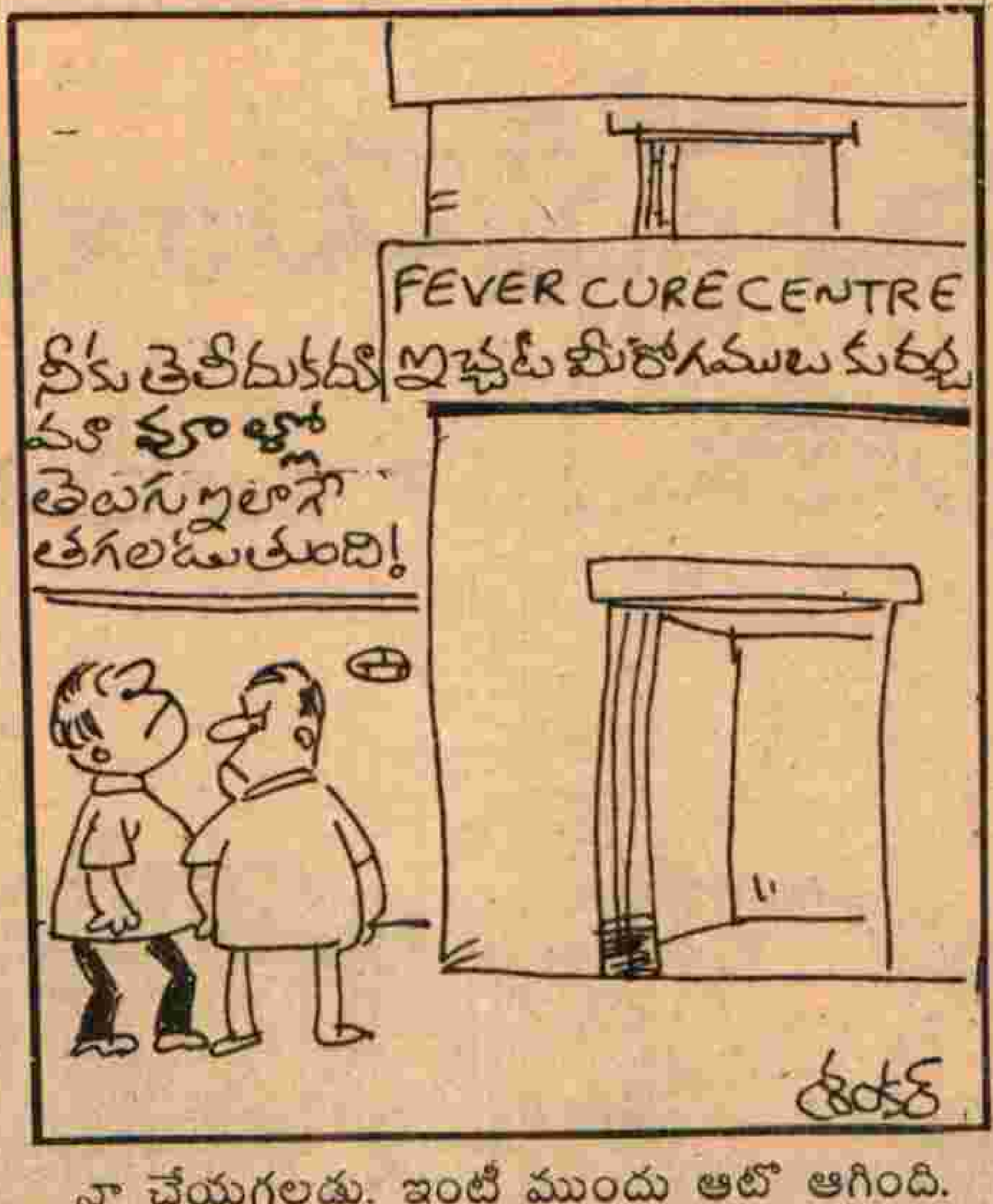

నా చేయగలడు. ఇంటి ముందు ఆటో ఆగింది. సురేష్ త్వరగా దిగి టేప్ రికార్డర్‌కోసం ఇంట్లో చూడసాగాడు, సావిత్రిని కూడా తీసుకురాకుండా. ఆటోవాడు హారన్ కొట్టాడు. "బాబూ—! అమ్మగార్ని తీసుకెళ్ళండి". తన తొందరపాటుకి సిగ్గుపడుతూ సురేష్ సావిత్రిని ఇంట్లోకి తీసుకు వచ్చాడు.

* * *

లక్ష్మీనరసమ్మ బెంగతో సగమయ్యింది. కోడలికి ఎవరైనా చేతబడి చేశారేమో! తూర్పు గోదావరి జిల్లాలో ఉన్న బెండమూరి లంక అనే ఊళ్ళో చేతబడులు తిరగ్గొట్టేవాళ్ళున్నారని అక్కడినించి మాంత్రికులను పిలిపించి మంత్రాలు వేయించింది. తాయత్తులు కట్టించింది. గ్రహాలకి జపాలు చేయించింది. దేవుళ్ళకి పేరుపేరునా ముడుపులు కట్టించింది. అయినా, సావిత్రి రోజురోజుకీ క్షీణిస్తూనే ఉంది.

* * *

సురేష్ గదిలోకి వెళ్ళి తలుపులు వేసుకున్నాడు. హాస్పటల్ నుంచి తను దొంగతనంగా తెచ్చిన కాసెట్‌ని టేప్ రికార్డర్‌లో పెట్టి స్విచ్ ఆన్ చేశాడు. ఖర్మ కరెంటు పోయింది-ప్రక్కషాపుకి పరుగెత్తుకెళ్ళి బాటరీలు తీసుకువచ్చాడు. "మీ పేరేమిటి?" "సావిత్రి." "మీ భర్త పేరు?" "సురేష్!"-ఆమె గొంతు చాలా నీరసంగా వినిపిస్తోంది. "మీకు ఆయనంటే ఇష్టమేనా?" "ఆఁ! ప్రాణం." "ఆయనకన్నా ఇంకెవరన్నా అంటే మీకు ఇష్టముందా?" "ఆ-ఏమో-తెలీదు." "బాగా ఆలోచించుకోండి. తొందర లేదు." కొంత నిశ్శబ్దం....బయట కారు హారన్ మ్రోత...."చెప్పండి. మీకు సురేష్ కన్నా ఇష్టమైనవా రెవరు?" "ఎవరూ లేరు." "ఉన్నారు... చెప్పండి." "బేబి, రాణి." "వీళ్ళు మీ పిల్లలా?" "ఊఁ." "పోనీ, మీరు పెళ్ళి కాకముందు ఎవర్నైనా ప్రేమించారా?" "ఉహు! నాకు ప్రేమంటేనే ఏమిటో తెలియదు." "పోనీ మీకు ఎవరన్నా అంటే చెప్పలేనంత ఇష్టం....వాళ్ళనే చూడాలనీ, వాళ్ళతోనే కాలం గడపాలనీ అనిపించేదా? చిన్నప్పుడైనా సరే... బాగా గుర్తు తెచ్చుకోండి." "అవును...నాకు పదిహేనేళ్ళప్పుడు ఒకరిని చూడాలని ఎక్కువగా అనుకునేదాన్ని."

చాలా నిశ్శబ్దం తరువాత మెల్లగా చెప్పింది సావిత్రి-"పగలూ, రాత్రీ ఆయన కనిపించాలని కోరుకునేదాన్ని. దేవాలయంలోకి వెళ్ళి ఏడ్చేదాన్ని కూడా." "ఆయనిప్పుడు ఎక్కడ ఉన్నారో తెలుసా?" "లేదు." "ఏం జాబ్ చేసేవారు." "తెలీదు." "పోనీ....ఎలా ఉండేవారు?" "నల్లగా

కోటేరు ముక్కుతో, తామర పువ్వులాంటి పెద్ద కళ్ళతో, వెన్నెలలాగా కళకళలాడే చిరునవ్వుతో ఉండేవాడు." "మీరు ఆయన్ని ఎక్కడ చూశారు?" "సినిమా హాల్లో!" "ఆయనకి మీరంటే ప్రేమేనా?" "ప్రేమో, కాదో తెలీదు కాని....ఇష్టమే!" "ఆయన వివరాలేమైనా చెప్పండి." "అద్భుతంగా మురళి వాయిస్తాడు." "ఆయన్ని మీరు ఇంకా మర్చిపోలేదా?" "నేను ఎప్పటికీ మర్చిపోలేను. అనుక్షణం ఆయన్నే తలుచుకుంటున్నాను." "మీరంతగా ఆయన్ని ప్రేమిస్తున్నారు కదా...ఆయన గుర్తుగా మీరేమన్నా చేశారా" "లేదు. ఏం చేయలేదు." "ఎందుకని?" "అబ్బాయి పుడితే ఆయన పేరు పెడదా మనుకున్నాను." "మరి పేరు తెలీదుకదా?" సావిత్రి చిన్న నవ్వు. "పేరు తెలీకుండా ఎలా తల్చుకుంటానండీ?!" "అయితే చెప్పండి." "కృష్ణ....కృష్ణమూర్తి." "ఆహాఁ!" ఇంకేవో ప్రశ్నలు, జవాబులు....సురేష్ చెవుల కింకేమీ వినిపించలేదు.

అతడి కళ్ళ నుంచి నీటి చుక్కలు బొటబొటా కారిపోతున్నాయి. "సావిత్రీ...నా సావిత్రీ! నీ కోరిక తీర్చలేకపోయాను....నీకు బాబు కావాలని ఉందనీ, చిన్ని కృష్ణుడి పేరు పెట్టుకోవాలని ఉందనీ అనేకసార్లు చెప్పావు. నువ్వేదో కృష్ణుడి సినిమాచూసిన దగ్గర్నుంచీ కృష్ణుడంటే ఇష్టం కలిగిందనీ, నీ కళ్ళతో కృష్ణుణ్ణి చూడాలని తపించిపోయావనీ ఎన్నోసార్లు చెప్పావు. కనీసం బాబు పుట్టాలన్న నీ కోరిక తీరలేదు-ఇద్దరూ ఆడపిల్లలే! బతిమాలుతున్నా వినకుండా వేసక్టమీ చేయించుకున్నాను! నువ్వు నెలరోజులు నాతో మాట్లాడకపోయినా, అన్నీ అవే సర్దుకుంటా యనుకున్నాను, సావిత్రీ! కృష్ణయ్యని కొడుకులో చూసుకోవాలన్న తపనే నీకు మనోవ్యాధి అయ్యిందా!" దోసిళ్ళలో చేతులు దాచుకుని ఆడపిల్లలాగా విలపించసాగాడు.

సావిత్రి మంచానికి అంటుకునిపోయి ఉంది బల్లిలాగా. ఇద్దరు ముగ్గురు అమ్మలక్కలు అక్కడే కూచుని ఉన్నారు. ఇంతలో సావిత్రి కళ్ళల్లోకి ఏదో కాంతి వచ్చింది. "చావు కళరా, నాన్నా!" అంది, లక్ష్మీనరసమ్మ ఏడుస్తూ. చుట్టాలందరికీ కబురు పెట్టారు. సావిత్రికి ఇష్టమైన పదార్థాలన్నీ వండి పెట్టించారు. ఆయుర్వేద వైద్యుడయిన సురేష్ మేనమామ వచ్చాడు. చప్పరిస్తూనే సావిత్రి నాడి చూశాడు. ఆయన కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి ఆశ్చర్యంగా. సురేష్ గుండె జారిపోయింది. తుది క్షణాలు ఇప్పుడే వచ్చాయా? "మామయ్యా!" ఆందోళనగా పిలిచాడు. "ఒరేయ్ అబ్బాయ్! ఇలా రారా!" పక్క గదిలోకి ఈడ్చుకెళ్ళాడు. ఏవో ప్రశ్నలూ, సమధానాలు. సురేష్ ఆదరాబాదరాగా డాక్టర్ మూర్తి దగ్గరికి వెళ్ళి టెస్ట్ చేయించుకున్నాడు....ఫామిలీ ప్లానింగ్ ఆపరేషన్ ఫెయిల్డ్!

"మై గాడ్... మై గాడ్! సావిత్రీ! నీ కోరిక తీరుతోంది, సావిత్రీ! ఈ మూడు నెలలూ నువ్వు అనుభవించింది భయంకరమైన మార్నింగ్ సిక్‌నెస్. నీ బొజ్జలో బుల్లి కృష్ణుడున్నాడు మై లవ్...మై డార్లింగ్!" సావిత్రిని సంతోషంతో కుదిపేశాడు సురేష్.

"నిజమేనా! నాకు కాన్సర్ కాదా! నేను బ్రతుకుతానా?" సావిత్రి ముఖంలో కోటి దీపాల కాంతులు వెలిగాయి....మబ్బులు విడిపోయాయి! ★